

Arrest

nr. 242 783 van 23 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. ORIANNE
Colignonplein 46
1030 SCHAARBEEK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 juli 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CALLEWAERT, die loco advocaat S. ORIANNE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 december 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 9 juni 2020 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.12.2019 werd ingediend door:

Naam: H. (..)

Voornaam: O. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 16.05.1999

Geboorteplaats: Al Hoceima

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 12.12.2019 gezinshereniging aan met zijn oom, zijnde H. J. (..), van Belgische nationaliteit, met rijksregisternummer xxxxxxxxxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

De referentiepersoon doet een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaald dat 'iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld'.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat:

'Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 1, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendig, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendig, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).'

Volgende documenten werden voorgelegd:

- model 8 - bewijs van afvoering (gemeente Zaventem) dd. 08.03.2018 op naam van de referentiepersoon*
- brief gemeente Rijswijk dd. 22.03.2018 waaruit blijkt dat de referentiepersoon op 19.03.2018 werd ingeschreven in de basisregistratie personen (BRP)*
- verhuisbericht - bewijs van uitschrijving (gemeente Rijswijk) dd. 02.08.2019 op naam van de referentiepersoon*
- verhuurdersverklaring Rijswijk Wonen dd. 27.12.2018 op naam van een derde met betrekking op het adres Purperstraat 28 - 2284 GX Rijswijk*

- verklaring op eer dd. 05.01.2019 en ongedateerde email waarin deze derde verklaart dat de referentiepersoon in de periode april - augustus bij haar inwoonde en maandelijks 250€ bijdroeg in de huurprijs; betrokkene zou ook op haar adres verbleven hebben vanaf 17.07.2018 tot op het ogenblik dat de referentiepersoon zich opnieuw liet uitschrijven naar België: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden, en de inhoud van deze verklaring niet afdoende wordt gestaafd door de overige documenten, kan deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- aankoopbewijs MediaMarkt Den Haag dd. 21.07.2018 waarbij de naam van betrokkene opgegeven werd, handgeschreven taxi-bon dd. 23.07.2018: voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat louter het feit dan betrokkene op 21.07.2018 en 23.07.2018 in Nederland aanwezig was, kan noch aanvaard worden als afdoende bewijs dat hij er effectief woonachtig was, noch dat hij er een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met de referentiepersoon.

Uit het voorgaande volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat hij in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat hij in Nederland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met betrokkene.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon zich inderdaad in Nederland aanmeldde en er geregistreerd was op het adres Purperstraat 28 - 2284 GX Rijswijk. Echter, uit deze gegevens blijkt niet afdoende of en zo ja, op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2).

Uit de voorgelegde documenten blijkt tevens niet afdoende dat betrokkene effectief op het adres van de referentiepersoon woonachtig was en er met de referentiepersoon een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig.

De referentiepersoon toont niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden en kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon sedert 30.01.2003 in België woonachtig is, op 14.11.2011 verwierf hij de Belgische nationaliteit. Op 05.01.2015 werden hij en zijn echtgenote ingeschreven op het adres Fabrieksstraat 80/01 - 1930 Zaventem. Op 08.03.2018 laat hij zich afschrijven naar het buitenland, vijf maanden later, op 03.10.2018 laat hij zich opnieuw op hetzelfde adres inschrijven. Het gezin van de referentiepersoon laat zich niet uitschrijven naar het buitenland; uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon ononderbroken in België tewerkgesteld was. Uit de combinatie van deze elementen blijkt dan ook dat de referentiepersoon zich doelbewust kortstondig liet afschrijven naar het buitenland, enkel en alleen met de intentie beroep te kunnen doen op het 'recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie'.

Betrokkene kan bijgevolg geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft en inmiddels de Belgische nationaliteit verwierf, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om een aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van de referentiepersoon. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige aangetoonde actuele medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"HET ENIGE MIDDEL:

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

- Schending van artikel 40ter §1, 47/1en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de voorzichtigheidsplicht, het beginsel van behoorlijk bestuur waarbij de administratieve overheid moet rekening houden met alle relevante elementen die onder haar aandacht worden gebracht op het ogenblik dat zij beslist, bij gebrek aan relevante redenen, en in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel volgens hetgeen de administratie middels een concreet, volledig, attent, trouw en op grond van de ernst van de omstandigheden van de betrokken zaak moet handelen ;
- Schending van de artikelen 3 en 7, 1° van de Richtlijn 2004/38/EG, alsmede artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens;
- Een kennelijke beoordelingsfout;

De wederpartij moet de beslissingen die ze neemt met redenen omkleden, zowel in feiten als naar recht. De genomen beslissing vermeldt niet op basis van welke wettelijke bepaling deze genomen wordt. De genomen beslissing is duidelijk in strijd met de formele motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62, §2 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991.

Eerste middel

Verzoeker diende een aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 die luidt als volgt :

Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Deze bepalingen zetten artikel 3 om van de richtlijn 2004/38/CE van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden om te reizen en te verblijven,

Artikel 3 Begunstigden

1 Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

Dat daarenboven, de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 aan de besturen opleggen om de juridische en feitelijke elementen in overweging te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze;

Dat het begrip « afdoende » betekent dat de motivatie in feite en in rechte in verhouding moet zijn tot de gevolgen van de genomen beslissing;

Dat met betrekking tot het voorgaande, verzoeker verwijst naar volgende rechtsleer:

« Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende »

Dat met een afdoende motivering van de administratieve handeling wordt bedoeld dat "elke motivatie redelijkerwijze is gebaseerd op de betrokken beslissing", hetgeen impliceert dat de motivering gebaseerd moet zijn op reële feiten en dat er een redelijke verhouding tussen de beslissing en het beoogde doel moet kunnen worden afgeleid;

Dat vaststaande administratieve rechtspraak besluite dat « (...) teneinde aan de voorwaarden van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen te voldoen, dienen alle bestuurshandelingen in de zin van het eerste artikel het voorwerp uit maken van een formele motivering, dewelke bestaat in de bepaling, van de desbetreffende handeling, van juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen (...) ; » zodoende de bestemming toe te laten kennis te nemen op basis van welke redenen de beslissing werd genomen (cf. o.a. RvS n° 74.970 dd. 7 juli 1998; RvS n° 78.562 dd. 4 februari 1999; RvV n° 7.579 dd. 21 februari 2008; RvS., n°147.344, dd. 6 juli 2005; RvV n° 67 589 dd. 30 september 2011) ;

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel bovendien vereist dat het bestuur haar beslissing voorbereidt op nauwkeurige wijze en dat ze gebaseerd is op correcte feiten;

Dat in casu, de te bestrijden beslissing slechts mededeelt: « Uit de voorgelegde documenten blijkt tevens niet afdoende dat betrokkene effectief op het adres van de referentiepersoon woonachtig was en er met de referentiepersoon een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig »

Bij de indiening van zijn verblijfsaanvraag heeft verzoeker echter aangegeven dat er sprake was van afzonderlijke perioden waarin hij lid was van het huishouden en/of ten laste kwam van zijn oom, de heer O. H. (...).

Voordat hij naar Nederland ging, was de heer O. H. (...) al financieel afhankelijk van zijn oom, die hem regelmatig geld opstuurde. O. H. (...) woonde enkele maanden bij zijn oom in Nederland, die vervolgens in België voor hem zorgde.

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken gedetailleerde geïnformeerd werd over deze situatie, geeft zij niet aan waarom zij van mening was dat de heer O. H. (...) niet ten laste van zijn oom was.

In een arrest van het HvJ van de EU van 5.09.2012, *Secretary of State for the Department tegen Rahman*, C-83/11, bevestigde het hof:

« dat het echter aan hen is om ervoor te zorgen dat hun wetgeving criteria bevat die personen in staat stellen een beslissing over hun verzoek om toegang en verblijf te verkrijgen die gebaseerd is op een grondig onderzoek van hun persoonlijke situatie en die, in geval van weigering, met redenen is omkleed". (punt 26) "Om aan deze verplichting te voldoen, moeten de lidstaten overeenkomstig artikel 3, lid 2, tweede alinea, van Richtlijn 2004/38 voorzien in de mogelijkheid voor de in lid 2, eerste alinea, van datzelfde artikel bedoelde personen om een besluit over hun verzoek te verkrijgen op basis van een grondig onderzoek van hun persoonlijke situatie en, in geval van weigering, een met redenen omkleed besluit (punt 22)"

ZODOENDE moet de betrokken beslissing nietig worden verklaard.

MET BETREKKING TOT, het tweede onderdeel, artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat:

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Deze bepalingen zetten artikel 7 om van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden om te reizen en te verblijven, :

Artikel 7 Verbljfsrecht voor meer dan drie maanden

1. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven:

a) indien hij in het gastland werknemer of zelfstandige is,

b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, of

In casu, werd in de te bestrijden beslissing slechts meegedeeld dat: « De referentiepersoon toont niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden en kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie".

Uit het door verzoeker bij de indiening van de aanvraag overgelegde dossier blijkt echter dat J. H. (...) rechtmatig in Nederland woonde en dat hij daar rechtmatig was geregistreerd.

De heer J. H. (...) kon aantonen dat hij over voldoende middelen beschikte om niet ten laste van Nederland te komen.

De redenen waarom J. H. (...) zich in Nederland heeft gevestigd, houden verband met zijn privéleven en kunnen op geen enkele wijze een geldige rechtsgrond vormen om hem een verblijfsvergunning te weigeren.

Wat duidelijk is, in onderliggende zaak, is dat de aangehaalde motivering van de administratie ter ondersteuning van haar beslissing als onvoldoende kan worden beschouwd dat wettelijk toelaatbaar is zodat zij de geadresseerde niet toelaat het geheel van motieven in feiten en in rechte te begrijpen die hebben geleid tot de te bestrijden beslissing;

Dat inderdaad, de te bestrijden beslissing laat niet toe om de motieven te begrijpen welke de bevoegde instantie heeft aangenomen om te besluiten dat de voorwaarden van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet vervuld waren;

Dat derhalve de te bestrijden beslissing in strijd is met de bepalingen en beginselen zoals in het enige middel uiteengezet;

ZODOENDE moet de betrokken beslissing worden nietigverklaard.

MET BETREKKING TOT, het derde onderdeel, en in het bijzonder artikel 8 EVRM. Het arrest « *Paposhvili c. België* » dd. 13 december 2016 van het EHRM (Grote Kamer) waarbij werd geoordeeld dat:

(Vrije vertaling):

« 225. Hieruit volgt dat indien de Belgische autoriteiten, in fine, hadden besloten dat artikel 3 van het Verdrag, zoals hierboven uitgelegd, niet in de weg stond om de aanvrager terug te sturen naar Georgië, zou het nodig geweest zijn om, te voldoen aan artikel 8 om verder te onderzoeken of, gelet op de concrete situatie van de aanvrager op het moment van verwijdering, (zie, mutatis mutandis, Maslov c. Autriche [GC], no 1638/03, § 93, EHRM 2008) redelijkerwijs van de familie kon worden verwacht dat ze hem volgden naar Georgië of, anders, of de naleving van verzoekers recht op eerbiediging van zijn gezinsleven vereiste dat hij toestemming kreeg om in België te verblijven voor de tijd die hem restte om te leven.

226. Hieruit volgt dat, indien de aanvrager werd teruggezonden naar Georgië zonder beoordeling van die gegevens, er ook een schending van artikel 8 van het Verdrag zou zijn. »

Dat de Raad van State in een arrest n° 78.711 dd. 11 februari 1999 bepaalt dat:

(Vrije vertaling)

« het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8, lid. 1 EVRM kan uitdrukkelijk worden beperkt door de verdragsluitende staten binnen de grenzen van alinea 2 van dat artikel; dat de wet van 15 december 1980 een dwingende bepaling is die overeenkomt met de verwachtingen van deze paragraaf; dat een maatregel tot verwijdering van het grondgebied een inmenging is, voorzien door de wet, in het vreemdelingenrecht met eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven; dat dergelijke interferentie is toegestaan echter zo lang het een maatregel is die in een democratische samenleving noodzakelijk is, in het bijzonder voor de eerbiediging van orde en ter preventie van strafrechtelijke handelingen; dat dit criterium noodzakelijkerwijs inhoudt dat de inmenging evenredig is aan het rechtmatige doel; dat het aan het bestuur toekomt om aan te tonen dat het bezorgd is geweest om een goed evenwicht te vinden tussen het nagestreefde doel en de ernst van de aantasting van het recht van de verzoeker en minderjarige in wiens naam hij is opgetreden, met eerbiediging van het privé- en gezinsleven (...).»

Alsmede dat:

« een voorzichtige administratieve regel vereist dat de instantie de proportionaliteit beoordeelt tussen, enerzijds, het doel en de gevolgen van de administratieve demarche voorgeschreven in paragraaf 2 van de bepaling en, anderzijds, de uitvoerbaarheid in individuele gevallen en de nadelen die inherent zijn aan haar invulling, met name de risico's voor de veiligheid van de aanvragers en de integriteit van hun familieleden die zouden worden blootgesteld als ze zich er aan onderwierpen» (RvS, 01.04.1996, RDE, 1996, n°91, p. 742-744).

Dat « in het bijzonder, de proportionaliteitsregel de exclusiviteit van het middel poneert: niet alleen moet het beperken van de vrijheid lijken als het enige passende middel om het maatschappelijk doel te bereiken, maar tevens tussen verscheidene maatregelen die beschikbaar kunnen zijn, moet het bestuur de minst restrictieve maatregel opteren» (VELU en ERGEC, « La Convention Européenne des Droits de l'Homme », Bruylant, Brussel 1990, n°194) ;

In casu, had de verwerende partij geenszins de bedoeling om te onderzoeken of de inmenging in de uitoefening van het recht op privéleven van verzoekster de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens respecteerde en heeft zij, bijgevolg, artikel 8 van het Verdrag geschonden;

Dat hoewel behoorlijk geïnformeerd van de gezinssituatie van verzoeker wonende ter domicilie van een herenigd familielid, is het niet duidelijk uit de te bestrijden beslissing dat verwerende partij voorzichtig is geweest om een billijk evenwicht te vinden tussen het doel geviseerd door de te bestrijden beslissing en de ernst van de aantasting met de eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoeker;

Dat derhalve de te bestrijden beslissing in strijd is met de bepalingen en beginselen zoals in het enige middel uiteengezet;

ZODOENDE moet de betrokken beslissing worden nietigverklaard.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk

artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) en Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de referentiepersoon zich op voormelde bepalingen beroept in het licht van het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie en de gemachtigde verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 12 maart 2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat hij in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn en anderzijds dient te bewijzen dat hij in Nederland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met verzoekende partij. De gemachtigde gaat vervolgens concreet in op de verschillende door verzoekende partij in dit verband voorgelegde stavingstukken en motiveert op concrete wijze waarom aldus volgens hem niet blijkt dat dit het geval is. Hij concludeert dat verzoekende partij bijgevolg geen aanvraag gezinshereniging in functie van de referentiepersoon op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan indienen.

Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het *“legaal verblijf in België is verstreken”*, waarbij tevens rekening wordt gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, artikel 21 van het VWEU, artikel 7 van de Burgerschapsrichtlijn en de artikelen 40ter, § 1, en 47/1 van de vreemdelingenwet.

2.6. Artikel 40ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.”

Artikel 40ter, § 1 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot artikel 18 van voormelde wet kan het volgende worden gelezen:

“Het beoogt ook de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met het arrestnr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt.” (Kamer, Stukken, 2015-2016, DOC 54 ,1696/001, p.7).

alsook:

“De wijzigingen aangebracht in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 volgen op arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof. In dit arrest heeft het Hof voor recht gezegd dat: “B.58.8. In zoverre hij bepaalt dat het recht op gezinshereniging van de Belg die reëel en daadwerkelijk zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, aan striktere voorwaarden kan worden onderworpen dan die welke, krachtens het recht van de Europese Unie, in zijn gastland waren opgelegd, heeft de wetgever afbreuk gedaan aan het daadwerkelijke genot van het recht op vrij verkeer van de Belgen die in een gastland hebben verbleven, dat is gewaarborgd bij de artikelen 20 en 21 van het VWEU en bij artikel 45 van het Handvest van de grondrechten. Dat verschil in behandeling ten aanzien van het daadwerkelijke genot van de rechten die voortvloeien uit de status van burger van de Unie schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Die discriminatie vindt haar oorsprong echter niet in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, maar in de ontstentenis van een wetsbepaling die een Belg die reëel en daadwerkelijk zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, toelaat in België te verblijven met zijn familieleden in de zin van artikel 2, punt 2), van richtlijn 2004/38/EG die voordien met hem in een andere lidstaat van de Europese Unie hebben verbleven, mits is voldaan aan voorwaarden die niet strenger zijn dan die welke, krachtens het recht van de Europese Unie, door dat gastland waren opgelegd.(...) Met het oog op juridische duidelijkheid en om wetgevingstechnische redenen is er echter voor gekozen dit artikel volledig te herschrijven. In verband met het recht op vrij verkeer heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 12 maart 2014 (zaak C-456/12) het volgende voor recht verklaard:

“51. Een belemmering als die waarop in punt 47 van het onderhavige arrest is gewezen, zal zich slechts voordoen wanneer het verblijf van de burger van de Unie in het gastland van dien aard is geweest dat hij in staat is gesteld in die lidstaat een gezinsleven op te bouwen of te bestendigen. Bijgevolg vereist artikel 21, lid 1, VWEU niet dat elk verblijf van een burger van de Unie in het gastland waarbij hij wordt begeleid door een familielid dat derdelander is, noodzakelijkerwijs impliceert dat op het tijdstip van de terugkeer van die burger naar de lidstaat van zijn nationaliteit in die lidstaat aan dat familielid een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend.

52. In dit verband moet worden vastgesteld dat een burger van de Unie die de hem bij artikel 6, lid 1, van richtlijn 2004/38 verleende rechten uitoefent, niet de bedoeling heeft zich op zodanige wijze in het gastland te vestigen dat dit gunstig zou zijn voor het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in dat land. Bijgevolg weerhoudt de weigering om bij de terugkeer van de burger van de Unie naar zijn lidstaat van oorsprong een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan diens familieleden die derdelander zijn, een dergelijke burger er niet van om de rechten die hij aan dat artikel 6 ontleent, uit te oefenen.

53. Een belemmering als die waarop in punt 47 van het onderhavige arrest is gewezen, dreigt zich daarentegen wel voor te doen, wanneer de burger van de Unie de rechten beoogt uit te oefenen die hij aan artikel 7, lid 1, van richtlijn 2004/38 ontleent. Een verblijf in het gastland krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van die richtlijn getuigt immers in beginsel van een vestiging – en dus van een daadwerkelijk verblijf – van de burger van de Unie in dat gastland en kan hand in hand gaan met het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in dat gastland.”

In zijn ander arrest van 12 maart 2014 (zaak C-457/12), heeft het Hof zich in deze zin uitgesproken:

“(…) richtlijn 2004/38 moet in die zin worden uitgelegd dat zij zich er niet tegen verzet dat een lidstaat weigert een verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie, wanneer deze burger de nationaliteit heeft van die lidstaat en aldaar woont, maar zich in het kader van zijn beroepswerkzaamheden regelmatig naar een andere lidstaat begeeft; Artikel 45 VWEU moet in die zin worden uitgelegd dat het aan een familielid van een burger van de Unie, dat een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht verleent in de lidstaat waarvan die burger de nationaliteit bezit, wanneer deze burger in laatstbedoelde lidstaat woont, maar zich als werknemer in de zin van die bepaling regelmatig naar een andere lidstaat begeeft, indien de weigering om een dergelijk verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg heeft dat de betrokken werknemer ervan wordt weerhouden de rechten die hij aan artikel 45 VWEU ontleent, daadwerkelijk uit te oefenen. Het staat aan de verwijzende rechter om dit na te gaan.”

(Kamer, Stukken, 2015-2016, DOC 54 ,1696/001, p.27 tot 30).

Uit het bovenvermelde blijkt duidelijk dat de wetgever specifiek heeft aangegeven inzake het vrij verkeer van Belgische onderdanen de lijn te willen volgen zoals uitgezet in nuttige rechtspraak van het Hof van Justitie, onder meer inzake de toepassing van artikel 21, lid 1, met name arrest C-456/12 (HvJ 12 maart

2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel), waaruit twee voorwaarden blijken opdat een burger van de Unie na zijn recht van vrij verkeer te hebben uitgeoefend, zich kan laten vervoegen door zijn derdelander-familieleden in zijn EU-staat van herkomst:

“(1) enerzijds moet de burger van de Unie in een andere EU-lidstaat een verblijf hebben gekend in de zin van artikel 7, lid 1, of artikel 16, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn (verblijf van meer dan drie maanden als werknemer/werkzoekende/zelfstandige, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, of als student dan wel een ononderbroken verblijf van vijf jaar op het grondgebied van een andere lidstaat in het kader van een duurzaam verblijfsrecht)

en

(2) anderzijds moet hij tijdens dit verblijf een gezinsleven opgebouwd of bestendig hebben met het betrokken familielid, dat daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van deze richtlijn genoemde voorwaarden.”

Gelet op het feit dat inzake het vrij verkeer van Belgische onderdanen de wetgever specifiek heeft aangegeven de lijn te willen volgen zoals uitgezet in nuttige rechtspraak van het Hof van Justitie, onder meer inzake de toepassing van artikel 21, lid 1, met name arrest C-456/12, waaruit twee voorwaarden blijken opdat een burger van de Unie na zijn recht van vrij verkeer te hebben uitgeoefend, zich kan laten vervoegen door zijn derdelander-familieleden in zijn EU-staat van herkomst, stelt de Raad vast dat bij het niet voldaan zijn aan één van beide voorwaarden reeds kan vastgesteld worden dat in casu geen aanvraag op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet kan ingediend worden daar geen beroep kan gedaan worden op artikel 21 van het VWEU of de Burgerschapsrichtlijn of het recht van vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

2.7. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op zich niet betwist dat de referentiepersoon een Belg is en dat dit tot gevolg heeft dat zij zich in principe niet kan beroepen op artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift echter aan dat de referentiepersoon, die de Belgische nationaliteit heeft, officieel in Nederland woonde alwaar hij niet ten laste was van de Nederlandse staat. Volgens haar kan deze zich dus strikt genomen beroepen op het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie. Verder stelt zij dat de redenen waarom de referentiepersoon zich enkele maanden naar Nederland begeven had te maken hadden met zijn privéleven.

2.8. Evenwel gaat de verzoekende partij met dit betoog volledig voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing. De gemachtigde erkent hierin dat de referentiepersoon inderdaad werd afgeschreven naar Nederland (met name op 8 maart 2018) en dat deze zich vijf maanden later (met name op 3 oktober 2018) opnieuw in België heeft ingeschreven. Hij wijst echter op en citeert uit een arrest van het Hof van Justitie van 12 maart 2014, waarin het Hof de voorwaarden uiteenzet op grond waarvan een afgeleid verblijfsrecht kan worden toegekend aan een derdelanderfamilieled van een burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer en vervolgens is teruggekeerd naar de lidstaat waarvan hij de nationaliteit heeft. Vervolgens past de gemachtigde deze voorwaarden toe op de Belgische referentiepersoon in het voorliggende geval. Hij oordeelt in dit verband dat enerzijds niet is aangetoond of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht heeft verkregen in Nederland, en of hij dus effectief in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in artikel 7, eerste en tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn. Daarnaast stelt de gemachtigde vast dat niet afdoende is aangetoond dat de verzoekende partij en de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendig.

De verzoekende partij, die haar aanvraag steunt op artikel 21 van het VWEU en het gegeven dat de referentiepersoon zijn recht op vrij verkeer zou hebben uitgeoefend, kan niet voorhouden dat zij niet moet voldoen aan de voorwaarden die in dit verband door het Hof van Justitie zijn vastgelegd. De gemachtigde kon bijgevolg wel degelijk verwijzen naar de twee hoger vermelde voorwaarden. Bijgevolg mist het betoog van de verzoekende partij dat het zonder meer zou volstaan dat de referentiepersoon vijf maanden officieel in een andere lidstaat (in casu Nederland) heeft gewoond, juridische grondslag.

Verzoekende partij doet met haar betoog dan ook geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat niet is aangetoond dat de referentiepersoon in casu beroep kan doen op artikel 21 van het VWEU en de Burgerschapsrichtlijn of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie. Bijgevolg kan zij ook geen afbreuk doen aan de conclusie van de gemachtigde dat zij geen aanvraag tot

gezinshereniging kan indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande de voorwaarde van het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie (artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet), doet dan ook geenszins ter zake. Opdat deze voorwaarde aan de orde zou zijn, moet de verzoekende partij zich überhaupt kunnen beroepen op artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, hetgeen in casu niet het geval is.

2.9. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.9.1. Verzoekende partij betoogt dat zij een privéleven heeft in België alsook wijst zij op het feit dat zij samenwoont met haar Belgische oom.

2.9.2. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden tussen meerderjarige kinderen en ouders of verwanten worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen. In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar Belgische oom. Het loutere gegeven dat verzoekende partij inwoont bij haar Belgische oom doet geenszins getuigen van een bijzondere band van afhankelijkheid. Er blijkt geenszins dat verzoekende partij die eenentwintig jaar is niet op zelfstandige wijze een leven kan hebben of opbouwen in het herkomstland. Verzoekende partij doet geenszins getuigen van een beschermenswaardig gezinsleven in België. Zij maakt een schending van artikel 8 EVRM op dat vlak aldus niet aannemelijk.

Wat voorts het argument betreft dat verzoekende partij een privéleven zou hebben opgebouwd, moet erop worden gewezen dat het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar sociale belangen niet concretiseert of enigszins duidt, terwijl de normale binding die ontstaat met België enkel door een zekere verblijfsduur, op zich niet voldoende is om aannemelijk te maken dat er in casu sprake is van een beschermenswaardig privéleven. Ook op dat vlak maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER